

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 80 0 К 032300 11 Квлз
Бања Лука, 28.9.2011. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића, Обрена Бужанина, Драгомира Миљевића и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету осуђене Б. Р. због кривичног дјела проневијере из чл. 338. ст. 3. у вези са ст. 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о њеном захтјеву за заштиту законитости поднесеном против правноснажне пресуде Окружног суда у Бијељини бр. 12 0 К 001425 08 Кжк од 10.3.2011. године, у сједници вијећа одржаној дана 28.9.2011. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се као неоснован захтјев за заштиту законитости.

Образложење

Правноснажном пресудом Окружног суда у Бијељини бр. 12 0 К 001425 08 Кжк од 10.3.2011. године осуђена Б. Р. је оглашена кривом за кривично дјело проневијере из чл. 338. ст. 3. у вези са ст. 1. Кривичног закона Републике Српске (КЗ РС), изречена јој је условна осуда и утврђена казна затвора од шест мјесеци која се неће извршити ако осуђена у року од двије године не учини ново кривично дјело.

Против правноснажне пресуде осуђена је поднијела захтјев за заштиту законитости због повреде одредаба кривичног поступка из чл. 311. ст. 1. тач. г) Закона о кривичном поступку-Пречишћени текст (ЗКП), са приједлогом да се захтјев уважи, пресуда укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Републички тужилац је у писменом одговору предложио да се захтјев одбије као неоснован.

Овај суд је у сједници вијећа размотрио списе кривичног предмета и оцијенивши наводе захтјева нашао:

Захтјев за заштиту законитости није основан.

Осуђена наводи да побијана пресуда нема образложење јер суд није у складу са чл. 304. ст. 6. и 7. ЗКП оцијенио доказе одбране и оптужбе, као и противрјечне доказе, већ је образложење свео на петнаестак редова, тако да јој је јасно да је осуђена али не зна на основу којих доказа и разлога. Тврди да другостепени суд није био досљедан у суђењу јер није поступио по упутствима жалбеног вијећа, а повриједио је и принцип забране преиначења на горе јер ју је обавезао на плаћање имовинскоправног захтјева који није био досуђен првостепеном пресудом. Сматра да јој је поступајући овако другостепени суд повриједио право на одбрану.

Пажљивом анализом побијане пресуде и цјелокупног списка ове кривице у правцу навода захтјева овај суд није утврдио повреду права на одбрану оптужене. Другостепени суд је у образложењу пресуде дао оцјену доказа и разлоге за донијету одлуку који су довољно јасни и одређени да се на основу њих може сасвим одређено закључити за које кривично дјело и на основу којих доказа је донијета осуђујућа пресуда и изречена кривична санкција. Обимом и садржином датих разлога суд је задовољио право осуђене да пресуда буде образложена и није јој повриједио право на одбрану. Одређене мањкавости у односу на захтјеве чл. 304. ст. 6. и 7. ЗКП, на које с правом указује, овдје остају у оквирима области битне повреде одредаба кривичног поступка из чл. 311. ст. 1. т. ј) ЗКП, које нису основ овог правног лијека.

Претрес пред другостепеним судом је дио јединственог жалбеног поступка пред истим судом, па рјешење којим је одређено његово одржавање не садржи обавезујућа упутства већ само кратке разлоге из чл. 330. ЗКП.

О преиначењу пресуде на горе по жалби осуђене у овом случају се не може говорити јер је против првостепене пресуде жалбу изјавио и тужилац. Одредба чл. 321. ЗКП штити оптуженог од преиначење на горе ако је изјављена само жалба у његову корист.

Пошто наводи захтјева за заштиту законитости ни у једном дијелу немају основа то је на основу изнијетог Врховни суд је у смислу чл. 354. ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Желимир Барић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић